

ШАРК ЮЛДУЗИ

«Шарк юлдузи» журнаlining апрель сони босмадан чиқди. У шонр Эркин Воҳидовнинг «Чароғ-бон» поэмаси билан оқилади. Кейинги саҳифалардан эса С. Мирернинг «Йўлчи юлдуз» ҳикояси ўрин олган.

Журнаlining бу сонда Ўзбекистон халқ ёзувчиси Ойбекнинг янги романи «Улуғ йўлнинг ҳам дастлабки боблари ўқувчиларга тақдим этилган.

Максим Каримов — ёш драматурглардан. Журнаlining бу сонда унинг «Қалам қошлогим» лирик-драматик достони ҳам эълон қилинган.

Журналда «Ўзбекистонда Венгрия маданияти декоратив» рубрикаси остида Венгер шонрларидан Г. Гараи ҳамда А. Гидашларнинг шеърлари ёритилган. «Жаҳон классик адабиёти» умумий сарлавҳаси остида эса Шайх Саъдийнинг «Гулистон» асаридан кўпгина шеър ўқитилган марҳум академик шонримиш Гафур Гулом таржимасида босилган.

«Шонли 50 йил» рубрикаси остида Т. Носирова-

нинг «Халқ хизматида», «Публицистика» рубрикаси остида Р. Саҳибовнинг «Ленин абадий барҳаёт» мақолалари ёритилган. Шулар билан бир қаторда, журналхоҳлар беш йиллик қаҳрамонлари ҳақидаги Т. Пўлатнинг «Сон ва сифат» очеркнинг шонр Султон Акбарийнинг янги Тошкентни бунёд этаётганларни мадҳ этувчи «Ишонч» лавҳасини ўқийдилар. Санъат ва адабиётга доир бошқа кўпгина материаллар ҳам журнал саҳифаларидан ўрин олган.

АПРЕЛЬ СОНИДА

ОЙБЕК

Ковларни чуққ этмасдан сергўшт, ёгли паловга қўла узатишди. Эшонхон очлигидан ошни бош кўтармай ошлар, Саида ҳам эса яқовгина еярд...

Ковоғи солиқ Махсум кириб катта гардин чойнакда қуюқ дамланган кўк чойни Эшонхон олдиға қўйиб чиқиб кетди.

Бой тухум лўчогидай қопқа хитой пилладаги чойни

(РОМАНДАН ПАРЧА)

Эшонхон қаҳ-қаҳлаб кулиб юборди.

— Бой ака, дурут, йўлинг биласиз. — Чироқнинг нилгини тузатишга киринди.

— Сен насобатға қойилман! — деди Саида ҳам ўшанча шайх билан. — Ишни ҳў болдасан. Энди бойвуччаларга ўнграқ гапириб турамиз, йўқса, иш чатоқ бўлади.

— Бой ака, илоҳим қуниға хотин олинг, бошингиздан давлат куши асло кетмай! — деди Эшонхон товушини пасайтириб.

Урта эшик олдига Махсумга оқсон мойли палов уюб сузилган хитой лагани тузқазди. Ишонхоннинг шивирлади. «Билмадим», дегандай пастки лабини осилтириб, бошини бир ёнга қийшайтирди Махсум.

— Катта беканинг жаҳллари чиқатганимиш, нима бод бўлибди, тинчликми ўзи, деб сураётганимишлар, — деди Махсум лагани Эшонхон кўлиға тутқазса туриб, оппоқ дастурхонни ёзаркан.

Саида ҳам илжайди: — Бор-бор, ишонинг нил, хумпар! — Бир он сукутдан сўнг овозини пасайтириб деди: — Эҳтимол, уйларидаман, лекин йилхон тут бун, алжирасанг тилингни кесаман.

— Хўжайин, хўп, соғовман, лекин мен шўрли тоқ ўтамани бу дунёдан? Инсоф қилингда, ахир, хўжайин, — деди Махсум ўқинган ҳолда.

Саида ҳам қийраб қулиб кетди, кейин ҳақилламо бўлиса қилди:

— Аввало мулла жиринг керак, бошпаға бир ватан керак. Кейин қизин озу қилсанг бўлади. Бўйинг бир қарич, унинг устиға тарин ақбакинг чиққан чўтир бўлсанг, сендағаға ним боқадди, тентак!

— «Бошим қал, қўлнинг нозик!» деганини эшитганимиз, бой ака? — деди дарров энгларини шимариб қўлларини ювгач, қан ва туштиги туғрашга киришган Эшонхон.

— Хўп, хўжайин, умидим узмайман. «Умиди йўқ» — имони йўқ», деган мақолини ҳам эшитганимиз, — деди жаваб бериб Махсум ва сени эминини ёйиб чиқиб кетди.

— Падалар лавнайти-эй... — деди бой Эшонхон тутган обдастан ўтирган жойида қўлларини чаяркан, сўнг ик-

майдалаб хўпладиди, ўриндан турди:

— Городға кетяпман, биринки фабрикалар билан ресторонаға боришни вайда қилган эдим, — деди бой. Дик этиб туриб, таъзимда қайқайган Эшонхонга буюрди: — Чинқ Махсумга айт, фазотини тайёр қилсин. Ҳозирча бутун гапни махфий сақла, вадилариб, шов-шув кўтариб юрма! Бойвуччаларнинг мождорсини учга писанд қилмайман, лекин қайнаталардан, битта-яримта душманларнинг қийбатидан чўчи керак. Эҳтиёт шарт...

— Хотиржам бўлсинлар, бой ака, асло гап эмасилар, бутун говларни ўзим бартар қиламан, — деди Эшонхон мўлтонлик билан ва ҳовлиға отилди.

Саида ҳам оқсон устидаги сурма ранг янги мовут намуналарини этакларини қўли билан уриб бир-бири қонди, телгани бошидан олдиди, бармоқлари билан чертиб тозалаган бўлиди. Қозандан ярираган қора мовут қопланган уюк, хенг поча лўстинини олиб кийди. Оғир оқимлаб меҳмонхонани бир-бири айлангач, кичик чўнтағидан янги соатини чиқариб қаради. Шовиллаб амриқон навушларини илди, тез юриб ҳовлиға чиқди.

Ташқари ярим яланғок дарахлар, чинтаға ўралган атиргулларға тўла, саҳни кенг ҳовли эди.

Фазтон ҳали тайёр бўлмаганга қарамасдан, Саида ҳам ичкариға киришни хоҳламади, яшиг турилган тор йўлда бирпас айланиб турди. Марҳамат, бой ака! Фазтон тайёр! — ҳабар қилди Эшонхон.

Саида ҳам танаббуруна юриш билан дарвоза олдига чиқди ва гердийбо юмшоқ иловотта ўтириш ҳамон Махсум: «Чўч-чўч, ҳай...», деб узуқ қамчинини кўтариб, йилтирлаб, бир-бирдан гўзал қўш оловот оғлар энгил юриб кетишди.

Фазтон қўздан йўқолгунча, қўчала тез қотиб турган Эшонхон ичкариға кирди. Ховлининг бир бурчидан тор қоронғи ҳужрада пайпаслаб тоқчадан чироқни толиди, уни ёйиб ичкина шалқоқ хонтахта устиға қўйди. Соғуқ, танчаси ҳам йўқ ах ҳужрада, бир қўлини илгига тираб, бир лаҳза ҳайла толаган жан ўтириб қолди. Сўнг тоқчадан қалин катта китоб: «Минг бир неча»ни олиб, ыарақлай бошлади.

Шайх САЪДИЙ

ГУЛЕСТОН

(ПАРЧА)

Хар дамда умрдан нафас ўтади, Бир қиб боққунча янгиб кетади, Уйқуда ўтқанда ўтди эллик йил, Қолган беш кун умр қайғусин қилди. Уятдир кетмалик ҳеч чалишмасдан Ногора чалинди юк тангилмасдан, Сен ширин уйқуда, қорсон йўлда, Сен-чи, аор йўлда қолган пнеда, Бир бу ерга келди, бир био солди, Узи жўнаб кетди, ўзгаға қолди.

Бировлар қилса ҳам шунингдек ҳввас, Иморот битмади, етмади, нафас, Вафосиз дунёға дил берма эинҳор, Ҳеч кимға дўст бўлмас чархи кайрафтор, Удан шўхбасиз эхш, ҳам ёмон, Бахтидир эхши ном қолдирган инсон, Тирискан, гўрнинг гуллар энди қол, Кейин қўзғалмакча қолмағай мажол, Даврон оғтобу умр худди қор, Тирискан, мағрурлик қилганин эинҳор Пулинг йў, бозорда нима қилсан, Қўрқаман салланган ажраб келсан, Ичкин ўз ҳосилин хом еб тугатар, Кўз кўни қирқондан мажордан тегар, Бирор бурчада тилис туғул лол ўтиргучи одам Тилин тиймакин билмовчи кишдан авзалу киркан.

Бу кун сўзламакчи сенда имкон бор, Ҳар қанча эхши сўз тосанг, айтиб қол, Эртаға ажилинг элчис келгач, Тилинг қилмишраға топмағай мажол, Ҳўнр ичда тил, иедур, эй оқил!

Утвр хазинисин калидидир — у, Эшиқ ёйиқ эман, би либ бўлмағай, У ерда нима бор муқимчи, инину, Форсқанд Гафур Гулом таржимеси

ТОШКЕНТ ОҚШОМИ 361

10 МАЙ, 1967 Й.

ВЕНГРИЯ. Будапешт шаҳрининг умумий кўриниши.

АЖОЙИБОТЛАР ОЛАМИДА

ОЙ БИЛАН АЛОҚА

СССР Фанлар академиясининг мухбир аъзоси А. А. Пистольковский айтишчи. Ойға бориб кўнган космонавтлар билан радиотелефон орқали сўзлашиш мумкин. Бирон савол билан жавоб ўртасида 3 секундлик пауза бўлади. Чунки радио тўлиқлари Ойгача бўлган тахминан 400 миң километр масофани босиб ўтиши учун ана шунча вақт керак.

Маср билан гаплашганда савол-жавоб ўртасидаги пауза 6—7 минутта боради.

зааларини беади. Умумий сатҳи 60 квадрат метрдан зиёд бўлган ранг-баранг тошларни дастлабни ҳолатидадек жойлаштириш учун қарийб Ҷн йил астойдил ишлашга тўғри келди. Гилам Ҷн йил иш билан ишланган. Кўнликлар денгиз тошларидан тайёқланган гиламнинг бир квадрат метрида 20 мингтача тош парчаси бор. Бу тенги йўқ гиламни яхон санъатининг дурдоналари жумласига киритиш мумкин.

ХУШБУЙ КУЧАЛАР

Сицилиядagi Катания шаҳрининг маъмурияти, кўчалар фақат озода бўлмасин, айни замонада... хушбўй ҳам бўлсин, деган қарор қилди. Сўнги вақтларда махсус автомашиналар кўчаларға дизен-катувчи қилувчи ва хушбўй ис таркатувчи моддалар аралаштирилган сув сеппи юрилди.

ТЕНГИ ЙУҚ ГИЛАМ

15 асрдан кўпроқ ер остида ётган ҳамда Ницнуда бурчундаги Бичинг деган жойда археологика қазилмалари олиб бориш вақтида топишган аjoyиб тош гилам парчалари Юрузия Санъат музейи

Нодир китоблар

Украина ССР Фанлар академиясига қарашли Марказий илмий кутубхонанинг нодир ва қимматли китоблар бўлими публ китобларнинг антиқа коллециясини сотиб олди. Бу коллеция илгари Тимирязев академиясининг профессори О. В. Витт кўлида сақланиб келарди. Коллеция 86 та қадимий нашрдан иборат, Иван Федоров билан Пётр Мстиславцевнинг 1954 йида Москвада босилган дастлабки нотиби — «Апостол» айниқса катта аҳамиятга эгадир.

«Мутулаа». А. МАШУРОВ фотоотюди.

РАЗЛИВДАГИ НОТАНИШ КИШИ

Эски фото сурат. Нотаниш одам. Тикиб ўтираркан унга кўзимни, Ногоҳ чорласа у йўлга, Уша дам Эртаниб кетгудай сездим ўзимни. Юздан ишчиға ўхшайди. Содда. Лабада қотиб қолмиш кулгу, йилари. Жингалак соҳ агар кенг пешонада. Эгри ёқа эди олми кўялаги... Лекин нурға боқиб қисилган кўзи, Қалбидан лопиллаб қуюлган нурдан Ериша бошлади хотирам бирдан: У — Ленин. Ленин у. Лениннинг кўзи. Фақат парик кийган. Кийими ўта. Нотаниш суратдан боқар у бизга. Юздан ишчиға ўхшайди, дедик. Йўқ, ҳар бир томири ишчила тепар. Йўқ, — фикри, томири юз миңг кишилик Синфнинг нафасига туташиб кетар. Эл қалбига синган бу Инсон ҳали Кўп оғир дамларда бўлур ҳамроҳим, У сўнмас қўшдай боққан маҳали Пок бўлур булутдан менинг нигоҳим. Менимча, насобиз-номсиз йўқсул ҳам Унга бориб бериб, бориши олган; Шу нурдан чанқоғи қондиргани дам, Улар, сон-санқосиз сардорлар-олам — Мангу барҳайтлар сафида қолган. У куламас асло. Қўлида байроқ. У бор — фалокатнинг умридир қисқа. У зулматни қўвиб ташласа нигоҳ Нур тегар бизларнинг кўрагимизга.

ЁШЛАРГА

Учкуланлар кўнган музлар, Чарх уришар дарё узра, Биратула қўтумоқ-чун Кишинг қорза замғандан, Тўлғанади дарё бугун, Кўзини очиб янган. Босмон истар шамолларни Кўчиб турган кўксига, Тўқинларнинг тили билан Қак-қак урмоқ — инати. Худди янги туғилгандай Боқиб олам ҳусниға, Гўзаллиқни яйраб-яйраб, Тўйиб кўрмоқ — инати. Шамол ҳамон гўвиллайди, Музлар нурда ловиллайди. Тўқин четнар... Тинглар эдим Табиатнинг шўх куйин: Жўр бўлади унга дилим, Олованиб дам сайини. Қалбим нега титраб кетдинг, Нега ана титиб кетдинг Сарғайган варақларни? Нега учдинг йўлни қувиб? Кўйсиздингми, мени севиб — Улайган тарафларни? Димоғимға хид уриллар, Мана, куртак — «чирс!» — ёриллар, Татимасдан бўлармиш — Тил ачишар, ачир жон. Қалб дер: «Энди шөвр ёзилар!» Ақлим дейди: «Ҳеч қечон!» Бас тинмас ҳеч. Уни баттар Ловиллатар шўх шамол, Кўк япроқлар: «Ким зўр чиқар!» Дея беришар савол. Бакор бўйлаб, Гуллар аро Учар янраб сатрлар, Ешлик — ёлғиб! Сени ҳатто Енга олмас асрлар! Хўсиндан ШАРИПОВ таржимаси.

АЛИШЕР БИЛАН МУЛОҚОТ

Авал қиссача «муқаддима», ўтиншға сабаҳат қилмоқчиман. Менинг Литва билан Шарқ ўртасидиға алоқа улуг киньяз Витаутас замонида бошланган, Витаутас Шарқ хўнмдорлари билан жанг ҳам қилган, дўстлик ҳам ўрнатган ва хатто ўз гвардиясига татарларни жалб этган ҳам. Литва татарлари Литвани ўз тилларида «Липка» деб атаганлар. Мана шу бизнинг «Липка»мизда татарларнинг сағаналари устиға жим. жимдорлар арабча ҳарфлар билан ёзиб қўйилган лавҳаларни болалик чоғимдаёқ кўрганман. Совет шарқшуносининг ифтихори, академики Игнатий Юлианович Крачковский эса, асли вильнюслик бўлади.

Муслиқийлиги билан ичкини ҳайратда қолдирувчи литва тили ҳам ўша давр сермавж воқеалари гирдобнда ўз ёзувини яратган эди. Қамалда турган Ленинградда Навоий илюдиға бағишлаб ўтказилган мажлис ҳандиға ахборотни ўқиб, ниҳоятда ҳайронланган эдим. Ерилатган бомба ва снарядлар салоси тепа қаватни ларзаға келтириватган бўлса ҳам, ҳеч ким ўриндан қимирламаган ўшанда, Фашистларнинг қуюндан ёғдираватган ўти буюн Алишер илюдинининг кудрати олдиға омизлиқ қилган эди.

Темурийлар салтанати, мухташам қасрлари тубайли, аввало—шеъринг мажнун, ҳақиқат мажнун Алишер Навоийнинг интиҳо билмас ёғудон тубайли шон-шухрат қозонган кўнча Хиротда ҳаёлан кезаман. Агар Улуғбек Навоийдан сўнграқ ўшаган бўлса, ўз илваллини шеърининг энг ёғу юлдузи—Алишер Навоийдан бошлаган бўлур эди.

Аmmo, аjoyиб мунажжим ўз ўглининг тигида ҳалол бўлганда, Алишер эндиғина санқиз ёшда эди. Шундан сўнг падарушининг ўзи ҳам ҳалол бўлди. Шундан кейин оғанин шаҳзодалар бир-бирини ўлдиривадилар. Темур авлодларнинг подшоҳин тарихи қонли жиюн-ятларға узлуқсиз чирмашаверди, Ленин ана шу хиёнатхорона фиксфунурлар нўланқасида мўхир усталар меҳнати ила сарой ва хононалар ҳам қад кўтараверди, нимжон гулдай аста-секин гунча ёзган шеъринг бора-бора нафосат чўқисига етди.

Буюк Навоий, ўша аjoyиб иморатсоз усталарға ўхшаб, асрлар илюдий тажрибаси тўплаган хазинани нўз юрочтиғиден асради, унга янги мазмун—замонамизға тамоман ҳамоҳанг сада берувчи гойт чуқур инсонпарварлини бахш этди. Навоий тириқлар билан тириқдай гаплашиб, беш аср оша бизга бундай деб мууроат қилмоқда:

Эдуардас МЕЖЕЛАЙТИС, Литва шонри, Ленин мукофоти лауреати.

қин намоён бўлишға, фусундор маъшуқалар образининг яратилишға халақат бермади, Шонринг чуқур инсонпарварлиги Мажнун бошиға тушган чексиз азоб-уябатларини тасвирлашда ўзгача бир фазл бағишлади.

Алишернинг сози ҳам, зўр фаолияти сингарини кўп пардали ва кўп қирралли эди. Шу маънода Навоий—Ренессанс даврининг тилини ағабдордирсини, энди бу ўринда Гара билан Шарқ ўртасидиға чегара тамоман шартли тус олади.

